

KADRI ÖZTOPÇU

KİMSENİN

BİLMEDİĞİ

İNSANLAR

KADRI ÖZTOPÇU
KİMSENİN BİLMEDİĞİ
İNSANLAR

Can aędaş

Kimsenin Bilmediği İnsanlar, Kadri Öztopçu

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Temmuz 2019, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzelti: Mert Tokur

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Alper Zeki

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-4091-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750540916

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

KADRI ÖZTOPÇU
KİMSENİN BİLMEDİĞİ
İNSANLAR

ÖYKÜ

♥can

Kadri Öztopçu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Yanlış Hikâyeler, 2006

Kuş Oltası, 2009

Yara, 2013

KADRİ ÖZTOPÇU, 1954'te Samsun'da doğdu. Yazmaya şiirle başladı. Şiirleri, *Yeni Adımlar*, *Türkiye Yazıları*, *Güney*, *Adam Sanat* ve *Şiirati*; öyküleri ise *Adam Öykü*, *Eşik Cini* ve *Notos* dergilerinde yayımlandı. Reklam yazarlığı yaptı. Çeşitli üniversitelerde öğretim görevlisi olarak çalıştı. İlk öykü kitabı *Yanlış Hikâyeler* 2006'da yayımlandı. 2009'da yayımlanan ikinci öykü kitabı *Kuş Oltası*, 2010 Cevdet Kudret Edebiyat Ödülü'ne değer görüldü. 2013'te *Yara* adlı kitabı yayımlandı. Yazarın, *Saklıköy'ün Kuşçusu* adlı bir de gençlik romanı var.

İÇİNDEKİLER

KÖR KUYULARDA

Bir Naftalin Hikâyesi	13
Bir Daha Çal, S.	25
Piç Bir Yas	31
Aykut Olmak	35
Bir Zamanlar Bizim Oralarda	45
Bozgun	49
Hayret Bi'şey	55

KISA BİR ARA

Kül	65
Yol	67
Ezber	69
Siyah	71
Sis	73
İncesaz	75
İz	77
Su	79
Zamansız	81
Hücre	83

Çıt	85
Aşk	87
Gece	89
Ağıt	91

KİMSESİZ YOLLARDA

Issız.....	95
Nihavent.....	99
Hikâyesi Kayıp.....	101
Kapı.....	107
Hoca'nımın Gazetesi	113
Müjgân	119
Veda	121
Vakitsiz Üsküdarlı.....	123
Çivileme	127

Kör Kuyularda

BİR NAFTALİN HİKÂYESİ

Kim bilir kaç günlük çamaşırlar yeniden ıslanıyor balkonda, unutulmuşlar, valide ağlıyor, kız kardeşlerimle yeğenlerim şaşkın ve suskun.

Ara sıra Kuran okuyor mahallenin sofuları, bizim evdeler, dolmuşmuş hepsi sağ olsunlar, sesleri odaları doluyor, sokağa taşıyor, Allah günahlarımı bağışlıyor, bağışlamıyor belki de.

Mahalle camisinin imamı bu konuda yorum yapmıyor, çağırdığı halde hiçbir cumaya gitmeyişiime kızgın olsa da üzülüyor başıma gelene, beş vakit namazında dualarına beni de katıyor, durumu Allah'a havale ediyor, doğal olarak.

Zeki'nin evden yükselense, kimi kimsesi olmadığından, sadece sessizlik elbet, belki naftalin kokusu, belli belirsiz.

Olacak şey miydi, diyor annem, iki hıçkırık arasında. Ziftin pekini içesice, diyor, beddualar ediyor, ağız dolusu.

Bir sokak ötedeki mekânında Aram Usta suskun, garson Nevzat'ın eli işe varmıyor, müdavimler de öyle, kederli hepsi, şişenin dibine vuruyorlar akşamdan akşam, Bok yoluna, diyorlar, lanet olsun.

Bayatlamış mezelere çatallar uzanmıyor, dillerin anıları tazelemeye takati yok, kimsenin canı eve gitmek istemiyor.

Aram Usta hep yaptığını yapmıyor; on ikiye beş kala ışıkları yakıp söndürse de alışkanlıkla, saatli maarif takviminden günün yaprağını koparmıyor.

Saat on ikiyi vurduğundaysa, Vakittir beyler, demiyor, boş gözlerle önündeki kadehe bakıyor.

Bizim masa boş, hep boş, kimse oturmuyor. Dönüp o yana bakmayı bile kimsenin yüreği kaldırmıyor.

Taş plakta Münir Nurettin, ara sıra, “Dönülmez Akşamın Ufkundayız”ı söylüyor, plak bitince uzun zaman susuyor.

Plağı değiştirmeye eli varmıyor Aram Usta'nın.

Bu benim hikâyem değil, diyorum, gözleri ağlamaktan kızarıp şişmiş anneme, duymuyor beni, Bu Zeki'nin hikâyesi, diyorum – fakat Zeki'nin bundan haberi olmuyor.

Mustafa perişan, üstü başı dağılmış, saç sakalına karışmış, annemin ellerini öpüyor ikide bir, Affet Makbule Teyze, diyor, erken davranamadım, tutamadım elini.

Sen de beş para etmezsin, gâvur parasıyla, diyor annem, küskün, seni adam sanırdım, değilmişsin, adam olsaydın, bari sen adam olsaydın bunlar olmazdı, diyor. Sahip çıkmadın kardeşine, he mi, kardeşten öteydiniz güya, he mi. İçip durduuz, içip durduuz, al işte!

Mustafa çaresiz, He, deyip bir köşeye büzülüyor, sigara üstüne sigara içiyor, Ölse, diyor kendi kendine, her nefeste, ulan geberip gitsem keşke.

Bu benim hikâyem değil, diyorum ben yine, bu yeni bir hikâye, Zeki'nin hikâyesi, akla ziyan hikâyesinde Zeki'nin, yeni bir cüz bu, benimkiyse bitti, son cümlelerin mürekkebi Aram'ın mekânda, yerde, yavaş yavaş kuruyor.

Yağmur yağıyor.

Yağmur yağıyordu kaç gündür; sonyazın o meşhur yağmurları, başladı mı bitmez, Sami'nin kahvede ellibir

oynuyoruz, sıkılınca çıkıp saçak altlarında laflıyoruz, sonra derken, yapacak başka ne var, başka neyle avunur insan, dükkân önlerine atılmış boş boş oturduğumuz iskemlelerden kalkıyor, gidip içiyoruz.

Gel zaman git zaman, o yağmurlu günlerden birinde üstat zuhur ediyor Aram'ın mekânda, sesi önceleri arada bir çıkıyor, birkaç şarkı, eyvallah, seve seve dinliyoruz biz de. Lakin sonraları bütün akşamüstlerini, bütün geceleri işgal ediyor, dön baba dönelim misali sürekli başa dönüyor plaklar, aynı ses, aynı şarkılar, bıkiyoruz.

Yahu, başka kimse yok mu memlekette, diyorsak da Aram Usta'yı ikna etmek ne mümkün. Nuh diyor peygamber demiyor, varsa yoksa Münir Nurettin. Cızırtılı bir ses üstelik, kimden bulup getirdiyse taş plaklarla koca kurmalı gramofonu...

Kesintisiz ve çaresiz, dinliyoruz: *Beni kör kuyularda merdivensiz bıraktın...*

Dedikçe bu, biz de, iki yudum arasında dalıp kör kuyularda merdivensiz bırakıldığımız zamanları düşünüyoruz. Kör kuyularda merdivensiz bırakanları, çekip gidenleri, dönmeyenleri. Belki dönemeyenleri, istese de. İşsiz güçsüzlüğümüzü, parasız pulsuzluğumuzu, bir bal-taya sap olamayışımızı. Futbolcu olmak isteyip olamayışımızı mesela. Doktor olmak isteyip, avukat olmak isteyip çocukluğumuzda... hatta bir ara kendi çapımızda mafya bile olmaya niyetlenip... kim bilir belki de götü-müz yemediğinden... ulan bizden bir bok olmaz diye-rek... olamayışımızı... Batırdığımız işleri: Zeki'nin bakkal dükkânını, Mustafa'yla benim Spor Toto bayiliğimizi, Aram Usta'nın, Sizden ortak olmaz, müşteri kalın, beni daha az batırırsınız, deyip teklifimizi reddedişini... Sonra batırdığımız aşkları, evlilikleri hatta. Kalplerimizin ıssız-lığını ve yataklarımızın soğukluğunu...

Gözlerimizi kimsenin gelmeyeceğini bildiğimiz alacakaranlık yola dikmiş bekliyoruz. Akşam. Güneşin hükmü artık hiçbir yerde geçmiyor. Gölgeler uzun ve koyu. Kuytular gitgide daha serin. Acıkmış kediler çöp eşeliyor karşı arsada. Bulduklarından mutsuz, çekip gidiyorlar sonra.

Arsa, çocukluğumun arsasına benziyor: Top koşturduğumuz, çelik çomak oynadığımız, kızları kızdırıp saçlarını çektiğimiz. Her gün bir başkasına âşık olduğumuz..

Çok yaşıyoruz, diyor sevgilim, vakit çok geç.
Gitmek için mi, kalmak için mi?
Beklemek için.

Kadri Öztopçu yeni öykü kitabında toplumun kıyısındakilerin peşine takılıyor. Belki fazlasıyla alışkın olduğumuz için görmediğimiz, belki bile isteye görmezden geldiğimiz bu insanların yaşantılarına ve iç dünyalarına bambaşka bir derinlik katan hüznü, derin hikâyeler yer alıyor *Kimsenin Bilmediği İnsanlar*'da.

#yalnızlık #hüzün #toplumunkıyısındakiler #sıradan #aşk#gelipgeçici #gölge

 can öykü

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinlari

ISBN 978-975-07-4091-6

9 789750 740916